

EVA KOTÁTKOVÁ

Zvyknite si na
moje telo, mne sa
v ňom žije dobre

Get Used to My
Body, I Live Quite
Comfortably in It

Kurátor / Curator: Jen Kratochvíl

Trvanie / Duration: 26. 5. – 11. 7. 2021

Eva Kořátková: *Priestor pre obnovenú empatiu / Room for Restoring Empathy*, 2019, mediálne rôznorodá inštalácia / mixed media installation, kov, textil, šnúra, variabilné rozmery / metal, fabric, string, variable dimensions, záber z výstavy *Spoved' potrubného systému / Confessions of the Piping System*, Kunsthal Charlottenborg, Kodaň / Copenhagen, foto / photo: David Stejnholm

Zvyknite si na moje telo,
mne sa v ňom žije dobre

Námestie funguje ako Petriho miska mnohovrstevnatého stretávania sa a interakcií. Takmer akoby išlo o nejaký podivuhodne usporiadaný, starostlivo konštruovaný a s úzkostlivou presnosťou choreograficky načasovaný experiment, a to napriek tomu, že to všetko pôsobí veľmi prirodzene.

Námestie nikdy úplne nespí; dňom či nocou tu nájdeme najrôznejšie druhy obyvateľov. Ľudí bez domova, žobrákov, šoférov, policajtky a policajtov, holuby, nakupujúcich, mravce, štátne úradníčky, muchy, a niekedy dokonca aj včely, poslíčkov, návštevníčky krčiem, rastliny a stromy, tínedžerov, protestujúcich, lekárníčky, chrobáky a bezpočet ďalších, viditeľných i neviditeľných.

Námestie má mnoho očí, ktoré sledujú, sú svedkami alebo dohliadajú, i keď často zámerne prehliada veci vyžadujúce mnoho pozornosti, ktorá sa im nedostáva. Jeho štruktúrovanosť umožňuje rôzne typy pohľadov; priečne, z miesta na miesto, z bodov, ktoré vidieť, na body, ktoré nevidno.

Je tu množstvo budov a množstvo okien; štátne inštitúcie, obchody, kaviarne a bary, obchody, okolo prechádzajúce električky, autá alebo parkujúce policajné hliadky. To všetko ponúka rôzne príležitosti venovať pozornosť

tomu, čo sa tu odohráva. Napriek tomu je nezriedka pohodlnejšie nevidieť či nepočuť.

Každý, kto námestím prechádza, má iné privilégia pohybu: kam môže ísť, kam vstúpiť a kam sa nedostane. To všetko závisí na vašom spoločenskom statuse a postavení, vašom mieste v hierarchii mesta. A pritom sa všetci, bez ohľadu na ich pozíciu, stretávajú niekde uprostred. Väčšinou bez akejkolvek možnosti vzájomne interagovať, i keby po tom túžili.

Prvá samostatná výstava českej medzinárodne uznávanej umelkyne Evy Koťátkovej v Kunsthalle Bratislava sa — vstupujúc do komplexnej pavučiny živých vzťahov na námestí — prezentuje na prízemí inštitúcie, a to v priamom kontakte s okolitým prostredím cez veľkorozmerné okná. Vo svojej tvorbe Koťátková skúma, analyzuje, komentuje a symbolicky sa vzťahuje práve na také situácie, akými sú tie na námestí. Dlhodobo sa zaujíma o úlohu inštitucionalizovaných foriem moci a zavedených spoločenských jednotiek, akými sú komunita, rodina či ich politicky definované kontrolné mechanizmy. Prostredníctvom svojej komplexnej umeleckej tvorby Koťátková mapuje ich formatívne vplyvy na jednotlivca bez ohľadu na to, ako a či taká osoba môže alebo chce vlastne patriť k daným preddefinovaným štruktúram.

Koťátkovej dôsledne konštruované scénografie tvoria množstvo prvkov; zvárané objekty, ktoré vo svojej abstraktnosti čas od času pripomínajú alebo naznačujú figuratívne vlastnosti; ready made objekty vykazujúce konkrétne, jasne rozoznateľné odkazy ako napríklad typické unifikované školské stoličky; miniatúrne modely

Eva Koťátková: *Spoved' potrubného systému / Confessions of a Piping System*, 2019, mediálne rôznorodá inštalácia v kombinácii s perormanciou / mixed media installation combined with performance, kov, digitálna tlač na kartón, drevo a textil / metal, digital print on carton, wood, fabric, záber z výstavy *Spoved' potrubného systému / view from the exhibition Confessions of the Piping System*, Kunsthal Charlottenborg, Kodaň / Copenhagen, foto / photo: David Stejnholm

Eva Kořátková: *Chyba / Error*, 2019, mediálne rôznorodá inštalácia / mixed media installation, vitrina s papierovými výstrižkami, šnúra, svetlo / vitrine with paper cutouts, string, light, záber z výstavy *Spoved' potrubného systému / view from the exhibition Confessions of the Piping System*, Kunsthal Charlottenborg, Kodaň / Copenhagen, foto / photo: David Stejnholm

v rôznych mierkach; ručne šité kostýmy a oblečenie; koláže kombinujúce nájdený materiál doplnený kresbami, často upravené jej dcérkou alebo ďalšími deťmi; kusy reformulovaného domáceho nábytku, akými sú stoly či postele; to všetko sprevádzané či vyložene utopené v hlasoch ľudí rozprávajúcich o svojich spoločenských skúsenostiach.

Koťátková sa zaujíma o marginalizované hlasy, hlasy ľudí, ktorí nezapadajú či schválne nechcú zapadať do zavedených kategórií, ktoré daný politický systém ponúka, ktorí bojujú o svoje miesto v spoločnosti či dokonca vo svojom tele. Neskôr začala používať symbol ryby, tvora neschopného vydávať zvuky, mať hlas. Tieto ryby sú navyše vytrhnuté zo svojho prirodzeného prostredia, totiž z vody. Na prvý pohľad hravé, ale v skutočnosti stratené a s neustálou snahou vyjadriť svoju identitu a nájsť svoje právoplatné miesto.

Na jednej z lavičiek pred Starou tržnicou leží človek úplne zakrytý spacákom. Je sobota a konečne svieti slnko, i keď je ešte skoro ráno a potrvá ešte hodinu-dve, než sa námestie prehreje. V sobotu je tržnica otvorená, takže všade sú ľudia s košíkmi a plátennými taškami postupne plnenými drahými farmárskymi produktmi. Nedávno obnovená možnosť sadnúť si a dať si vonku drink, nielen v kompostovateľnom poháriku, ale v ozajstnom porceláne alebo skle, pritiahla vo veľmi krátkej dobe nevídané davy. Ľudia posrkávajú svoje kávičky či dokonca prosecco, obsadzujú všetky lavičky, avšak s odstupom od spiaceho muža. Pomaly se prebúdza a opatrne vylieza zo svojho prístrešku, aby sa pridal k ostatným bezdomovcom roztrúseným v dave šťastných víkendových

kupujúcich. Žobráci pýtajú peniaze, ale zdá sa, že ich skoro nikto nepočúva. Sú už zvyknutí na stále tie isté tváre. Všetky tváre vôkol sú akosi známe. Je to malomestská situácia a je ťažké nezvyknúť si na skupinu stále tých istých ľudí. Na druhej strane ulice je pokojnejšia, tranzitná zóna; ľudia tadiaľ skôr len prechádzajú, ale tam, za tými obrovskými oknami, rozpráva výstava Evy Koťátkovej o zakorenených patológiách, ku ktorým na námestí dochádza.

Naprieč existujúcim cestičkám sietí a prepojení vzniká nový dialóg. Do hry sú zahrnuté všetky predstaviteľné a imaginárne prvky. Nielen ľudské bytosti vôkol, ale aj zvieratá, rastliny a budovy. Tie, podobne ako neviditeľné toky myšlienok, tvoria námestie ako živú entitu, organizmus so svojimi vlastnými emóciami, náladami, frustráciami, túžbami, úzkosťami, príbehmi lásky i bolesti, diskrimináciou a útlakom, malými radosťami a pôžitkami. Na ploche námestia žije alebo ním len prechádza veľa monštier. Poukázať na ne môže i nemusí priniesť určitú úľavu. Nič nie je z princípu zlé alebo dobré vo svete imaginácie Evy Koťátkovej. Ale všetko do nej patrí. Je to priestor inklúzie. Je to priestor dialógu. Je to priestor, do ktorého ste pozvaní.

Jen Kratochvíl
kurátor výstavy

Get Used to My Body, I Live Quite Comfortably in It

The square functions as a petri dish of multilayered social encounters and interactions. Almost as a strangely premeditated, carefully constructed meticulously and precisely choreographed and timed experiment. Even though it all seems to be happening naturally.

The square never truly sleeps, being filled with various types of inhabitants throughout the day. Houseless people, beggars, drivers, policewomen and policemen, pigeons, shoppers, ants, governmental officials, flies and, sometimes, even bees, couriers, pub-goers, plants and trees, teenagers, protesters, pharmacists, insects, and countless others, visible and invisible.

The square has many eyes, observing, witnessing, and controlling, yet it often intentionally overlooks things that call for a sharp focus, while none is given. Its structured character allows for various types of gaze; from one place to another, from sites visible to ones unseen.

There are many edifices and many windows; state institutions, shops, cafes and bars, stores, passing trams, cars, or parked police patrols. Each of them offers a different opportunity to give attention to what's happening

Eva Koťátková: *Miestnosť pre reštaurovanie empatie / Room for Restoring Empathy*, 2019, mediálne rôznorodá inštalácia / mixed media installation, kov, textil, šnúra, variabilné rozmery / metal, fabric, string, variable dimensions, detail / details, záber z výstavy *Spoveď potrubného systému / Confessions of the Piping System*, Kunsthal Charlottenborg, Kodaň / Copenhagen, foto / photo: David Stejnholm

Eva Kořátková: *Hra na celok a časti / Playing the Whole and Parts*, 2017, performance s textilnými kostýmami rôznych častí tela / performance with fabric costumes of various body parts, záber z udalosti NBW / view from the event NBW, hunt kastner, Praha / Prague, foto / photo: Julia Slauka

Eva Kořátková: *Rozhovory s monšтром / Interviews with the Monster*, 2021, látkový kostým s otvormi na ruky a krk / fabric costume with holes for arms and neck, 110 x 105 cm, záber z výstavy *Rozhovory s monšтром* / view from the exhibition *Interview with the Monster*, MeetFactory, Praha / Prague, foto / photo: Studio Flusser

around. Still, it often feels more comfortable not to look or listen.

Each and everyone crossing the square has different privileges as to where they can go, where enter, or not to be allowed to. All that depends on their social role and status, their place in the hierarchy of the city. Yet everyone, despite their position, meets somewhere in the middle. Mostly without any possibility of interaction, even though they might desire it.

Czech, internationally renowned artist, Eva Kořátková's first solo exhibition at Kunsthalle Bratislava — stepping into the complex web of ongoing relations in the square — is presented on the ground level of the institution, in direct contact with the surrounding environment through the large storefront windows. Kořátková's practice explores, analyses, and symbolically relates to, and comments on, situations precisely like those taking place in the square. Her long-term interest lies in the role of institutionalized forms of power and established social units, such as community, family, and their politically-defined controlling mechanisms. Through her complex artistic practice, Kořátková maps their formative influences on an individual, no matter how and if such a person, can or wants to, actually belong to the given predefined structures.

Kořátková's carefully constructed scenographies consist of a multitude of elements; welded objects, at times in their abstract character resembling or alluding to figurative properties; ready-made objects holding specific clearly recognizable references, such as typical

school chair units; miniature models of various scales; hand-sewn costumes and clothing; collages composed of found material complemented with drawings, often altered intervened in by her young daughter or other children; pieces of reformulated household furniture like tables or beds; all accompanied by and bathed in the sound of voices of people elaborating on their social experiences.

Koťátková's interest lies in marginalized voices, voices of people who don't fit, or intentionally don't want to fit, into conventionalized categories the given political system offers, who struggle to find their place within society or even within their own bodies. Lately, she has started to use the symbol of a fish: a creature lacking an ability to form a sound, to have a voice. Additionally, these fish are placed out of their watery natural environment. They are playful at first sight, yet inherently lost and in a constant search to express their identity and a rightful legitimate place.

A man completely covered in a sleeping bag lies on one of the benches in front of the Old Market Place. It's Saturday and finally nicely sunny, even though the morning is still young, and it will take an hour or two for the square to warm up properly. Saturday is a market day, so the whole area is filled with people carrying baskets or tote bags gradually filling with pricy farmer's products. The newly reinstated chance to sit down and have a drink outside, not only in a compostable cup but also in real porcelain or glass, has recently gathered quite an unprecedented crowd. People are sipping their coffees, or even proseccos, sitting on all the benches, yet keep-

Eva Koťátková: *Inštitúcia – pauza / Institution – Pause*, 2018, rôzne materiály v kombinácii s performanciou / mixed material combined with performance, 320 x 150 x 30 cm, záber z výstavy *V tele ryby na suchu / view from the exhibition In the Body of a Fish Out of Water*, Kestengesellschaft, Hannover, foto / photo: China Hopson

ing an appropriate distance from the sleeping man. He slowly wakes up and carefully steps from his shelter to join other houseless people spread throughout the crowd the crowd of happy weekend shoppers. Beggars are asking for money, though not many people seem to listen. They are already used to the same faces: all around are somehow familiar. This is a small town situation, and it's hard not to get used to the group of regulars.

There is a much calmer, more of a transition zone on the other side of the street: people are mainly only passing through yet there, behind those large windows, an exhibition by Eva Koťátková is talking about all the ingrained pathologies taking place around the square.

Eva Kořátková: *Diár č. 2 (I-zviera) / Diary no.2 (I-Animal)*, 2018, mediálne rôznorodá inštalácia / mixed media installation, vitrína, šnúra, papier, svetlo / vitrine, string, paper, light; záber na inštaláciu v Pirelli HangarBicocca / installation view at Pirelli HangarBicocca, Miláno / Milan, foto / photo: Agostino Osio

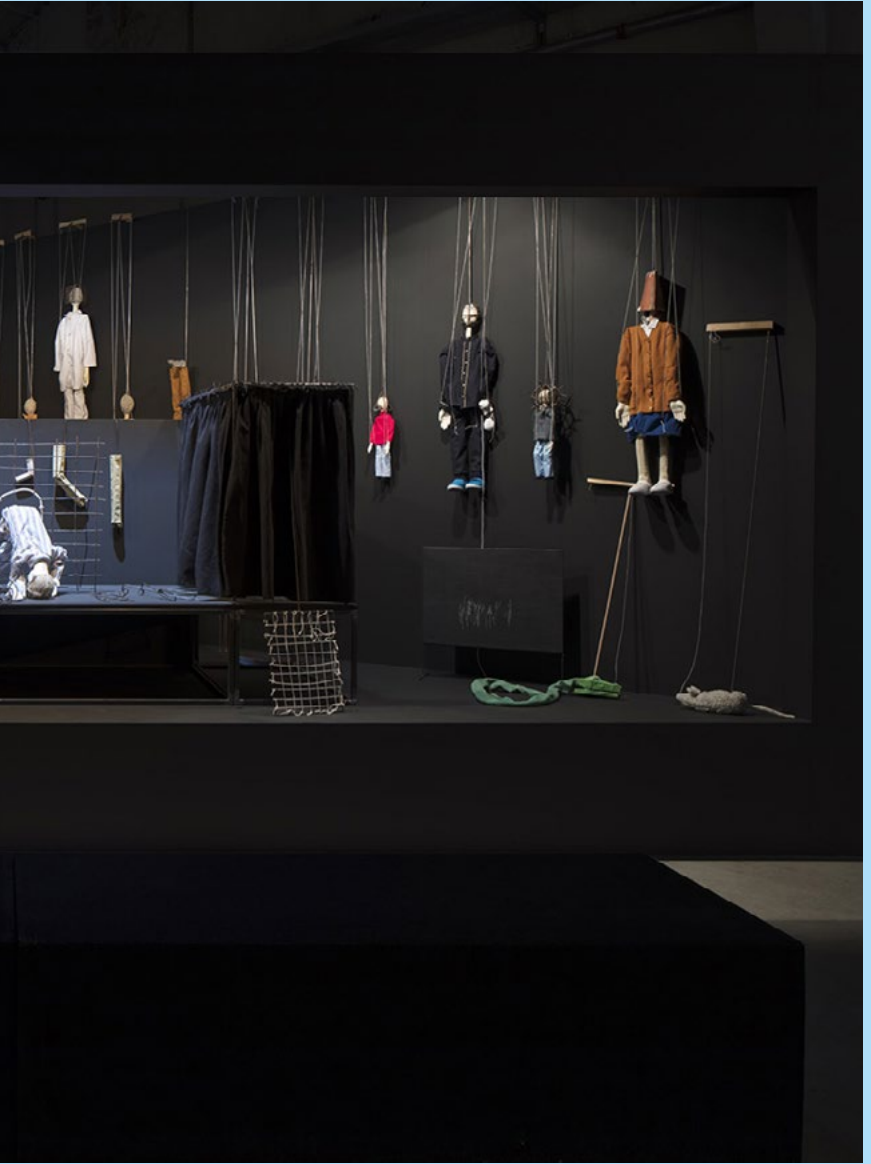
A new dialogue is being established through the existing paths of networks and connections. All imaginable or imaginary elements are being invited to take part in the play. Not only the human beings around, but also all the animals, plants and buildings. Those, like invisible lines of thought, form the square as a living entity, an organism with its own emotions, moods, frustrations, desires, anxieties, stories of love or pain, discrimination and oppression, little joys and delights. There are many monsters living within the bounds of the square or passing through it. Identifying them may or may not bring a certain relief. Nothing is inherently bad or good in the world of imagination of Eva Koťátková's practice. But everything has its place in it. It is a space of inclusion. It is a space of dialogue. It is a space you are invited to enter.

Jen Kratochvíl

exhibition curator

Eva Košťátková: *Diár č. 2 (I-zviera) / Diary no.2 (I-Animal)*, 2018, mediálne rôznorodá inštalácia / mixed media installation, vitrína, šnúra, papier, svetlo / vitrine, string, paper, light; záber na inštaláciu v Pirelli HangarBicocca / installation view at Pirelli HangarBicocca, Miláno / Milan, foto / photo: Agostino Osio

Bio

EVA KOŤÁTKOVÁ (*1982, Praha) vo svojej tvorbe pracuje s objektom, inštaláciou, environmetom či performanciou, pričom sa zameriava na vzťah jednotlivca a spoločnosti, skúma, akým spôsobom návyky a správania spoločnosti ovplyvňujú individuálne problémy jedinca a jeho alebo jej chovanie. Je absolventkou magisterského štúdia na AVU a doktorského štúdia na UMPRUM v Prahe. V roku 2007 získala Cenu Jindřicha Chaluppeckého. Objavila sa taktiež medzi finalistami Future Generation Art Prize. Vystavovala napríklad na Istanbul bienále (2019), v Metropolitnom múzeu v New Yorku (2018), 21er Haus – Múzeum súčasného umenia vo Viedni (2017), Sonsbeek (2016), New Museum Triennial v New Yorku (2015), Schinkel Pavillon v Berlíne (2014) či na Benátskom bienále (2013).

JEN KRATOCHVIL (*1986, Praha) je kurátor a kritik pôsobiaci posledné roky v Prahe a Viedni. Jeho kurátorská prax sa zameriava na časové médiá a výskumné umelecké tendencie spojené s architektúrou. Spoločne s Hynkom Altom vedie Ateliér novej estetiky na Katedre fotografie pražskej FAMU. Medzi ďalšími projektami bol Kratochvil spolukurátorom cyklu výstav *Moving Image Department* v Národnej galérii Praha; kurátorom filmového programu Plato v Ostrave, Fotograf Festivalu 2017; Festivalu m3 / Umění ve veřejném prostoru 2018 a súčasne sa venoval filmovej dramaturgii v Galerie Rudolfinum, nazvanej *Rudolfinum_Time-Based*. Mimo zmienených aktivít pôsobil ako nezávislý kurátor. Od roku 2017 viedol spoločne s architektkou a kurátorkou Laurou Amann viedenský nezávislý priestor Significant Other. Súčasne pravidelne prispieva do rôznych umeleckých printových a digitálnych periodík. Od 1. februára 2021 je Jen Kratochvil menovaným riaditeľom Kunsthalle Bratislava, kde sa presunulo aj pole jeho pôsobenia.

Bio

EVA KOŤÁTKOVÁ (*1982, Prague), in her art practice, works with the object, installation, environment or performance, while focusing on the relationship of the individual and the society. She explores how social habits and behaviours affect the individual problems of an individual and his or her behaviour. After graduating at Academy of Fine Arts in Prague she completed her PhD studies at UMRUM in Prague. In 2007 she was awarded Jindřich Chalupecký Award. She appeared as well among the finalists of Future Generation Art Prize. She has exhibited at Istanbul Biennial (2019), The Metropolitan Museum of Art in New York (2018), 21er Haus – Museum for Contemporary Art in Vienna (2017), New Museum Triennial in New York (2015), Schinkel Pavillon in Berlin (2014), or Venice Biennale (2013).

JEN KRATOCHVIL (*1986, Prague) is a curator and an art critic, based in the past years in Prague and Vienna, focusing mainly on time-based media and architecture-related, research-based artistic practices. Together with Hynek Alt, Kratochvil leads the Studio of New Aesthetic in the Photography Department at FAMU, Prague. Among other projects, he had co-curated a cycle of exhibitions in the *Moving Image Department* at the National Gallery Prague; a film programme at Plato, Ostrava; Fotograf Festival 2017, Prague; m3 art in public space festival 2018, Prague; and was also responsible for the film programme at Rudolfinum Gallery in Prague called *Rudolfinum_Time-based*. Besides these long-term projects, he operated as an independent curator. Since 2017 he has co-led the Viennese art space Significant Other with Laura Amann. Kratochvil also regularly contributes to various art magazines and online platforms. Since February 1, 2021, Jen Kratochvil has been the appointed director of Kunsthalle Bratislava, where his field of activity has also moved.

KHB

Kunsthalle
Bratislava

Kurátor výstavy / Exhibition Curator: Jen Kratochvíl

Text / Text © Jen Kratochvíl

Grafický dizajn / Graphic design: Eva Šimovičová

Produkcia a inštalácia / Production and installation: Magdaléna Fábryová, Jozef Tyrol

Preklad / Translation: Palo Fabuš

Fotografie / Photographs: David Stejnholm, Julia Slauka, Studio Flusser,

China Hopson, Agostino Osio

Riaditeľ KHB / Director of the KHB: Jen Kratochvíl

Asistentka riaditeľa / Assistant of the Director: Jana Babušiaková

Kurátorka / Curator: Lýdia Pribišová

PR a fundraising / PR and fundraising: Lila Rose

Edičné aktivity / Editorial activities: Erik Vilím

Vzdelávacie programy / Educational programmes: Daniela Čarná, Lucia Kotvanová

Hlavný ekonóm / Chief Economist: Rastislav Weidling

Kunsthalle Bratislava

Nám. SNP 12, 811 06 Bratislava

Slovenská republika /

Slovak Republic

OTVORENÉ / OPEN

Pon – Ned: 12:00 – 19:00 /

Mon – Sun: 12 – 7 p.m.

Uto: zatvorené / Tue: closed

www.kunsthallebratislava.sk

Vstupné dobrovoľné / Voluntary fee

Sledujte nás / Follow us: Instagram, Facebook, Youtube @KunsthalleBratislava

Zriaďovateľ
Founder

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Partner výstavy
Partner of the Exhibition

ČESKÉ CENTRUM
CZECH CENTRE

Mediálni partneri
Media Partners

S I T A
SLOVENSKÁ TLAČOVÁ AGENTÚRA
SLOVAK NEWS AGENCY

. t a s r .

: RÁDIO DEVÍN

CITYLIFE.SK
CO SA ČEE V BRATISLAVE A OKOLI

Flash Art

GoOut